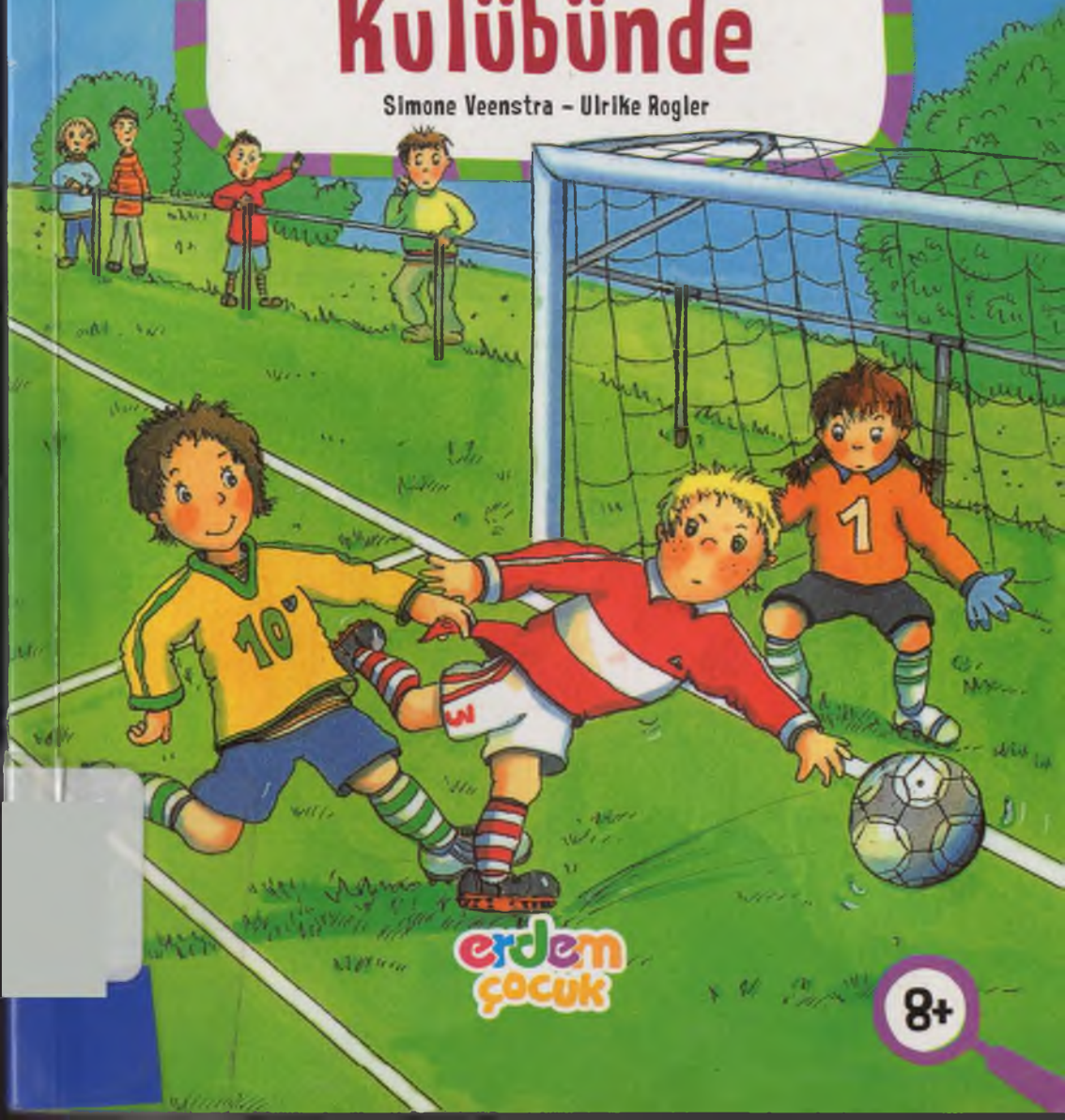

Afacan Dedektifler
**Futbol
Kulübünde**

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

erdem
çocuk

8+

Afacan Dedektifler Futbol Kulübünde

Futbol Kulübünde olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.

Çalınan bir kupa, futbol turnuvasında akıl
ermez olaylar ve esrarengiz bir maskot...

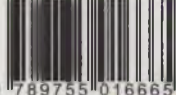
Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.
Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli
bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. Deniz Fenerinde
2. Ağaç Evde
3. Okulda
4. Futbol Kulübünde
5. At Çiftliğinde
6. Hayalet Adasında
7. Midilli Kulübünde
8. Hayvanat Bahçesinde
9. Harabe Kalede
10. Tatil Kampında

ISBN: 978-975-501-666-5

9 789755 016665

www.sedriyayinlari.com

Afacan Dedektifler
FUTBOL KULÜBÜNDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Gisela Dürr

erdem
çocuk

ISBN 978-975-501-666-5

Lesefix Ratekrimis - Tatort Fußballclub

© 2006, Gondrom Verlag GmbH

Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr

İç illüstrasyon: Gisela Dürr

Afacan Dedektifler Futbol Kulübünde

© 2007, Gondrom Verlag GmbH

© 2012, Gondrom Verlag GmbH

© 2007, Çeviren: Işık Çakır

© 2012, Sedir Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: İklim Ofset Etiket ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Defterdar Mah. Arpacı Hayrettin Sok. No: 21

Eyüp/İstanbul T: 0212 613 40 41

Matbaa Sertifika Numarası: 22398

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)

II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)

III. Baskı: İstanbul, 2012 (3000 adet)

IV. Baskı: İstanbul, 2013 (3000 adet)

erdem
çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

Başakşehir 34490 İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: MAÇ NASIL KAZANILDI?	5
2. OLAY: ÇALINAN KUPA.....	16
3. OLAY: FUTBOL KULÜBÜ HAYALİ.....	29
4. OLAY: CASUS KİM?.....	41
5. OLAY: RESİMLER ARANIYOR	53
6. OLAY: MASKOT BİLMECESİ	66
7. OLAY: GEÇ GELEN BARIŞMA.....	78

Faint, illegible text located to the left of the central illustration, possibly serving as a caption or a list of items.

Main body of faint, illegible text, likely a list or a set of instructions, arranged in several lines across the lower half of the page.

1. OLAY

MAÇ NASIL KAZANILDI?

Kalenin önünde tek başına duran Mişa:

- Buraya, diye bağırdı.

Kırıs onu gördü ve ceza sahasında geniş bir yay çizerek topu ortaladı. Mişa yukarı doğru hamle yaptı ve kafasıyla topu öne fırlattı.

Kırıs:

- Gooooool, diye bağırarak yerde yatıp ayağını tutan Mişa'ya koştu.

- Harikaydı, diye bağırdı. Fakat bir şey olduğunu anlayınca,

- Ne oldu, diye sordu.

Mişa:

- Ayağımı burktum. Of yaa, çok acıyor, diye inledi.

Halil ve Lukas da yanlarına geldiler. Halil:

- Yürüyebiliyor musun, diye sordu.

Miða:

- Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Çocuklar heyecanla aralarında konuşurken arkadan gelen bir ses:

- En iyisi arkadaşınızı sahanın dışına taşıyın. Bütün oyunu engelliyorsunuz. Şimdi sıra bizde, dedi.

Dört arkadaş sesin kime ait olduğunu, arkalarına dönmeden anladılar. Büyük çocukların kaptanı Oli'ydi.

Her gün aynı şey oluyordu. Miða ve arkadaşları daha yarım saat oynamadan büyükler gelip onları oyun sahasından dışarı çıkarıyorlardı. Miða sinirlenmişti.

- Yeter ama artık. Bu yer size ait olduğu kadar bize de ait. Bizi kovmaya hakkınız yok, diye söylendi.

Oli, güç gösterisi yapar gibi,

- Duyun, duyun! Eee ne yapmayı düşünüyorsun, diye sırtıttı.

Miða:

- Bu saha için maç yapalım. Eğer kazanırsak istediğimiz kadar kalırız. Ama eğer...

Oli:

- ... Biz kazanırsak bizim toplarımızı toplarsınız, diye söze devam etti.

Mişa:

- Anlaştık. Yarın saat üçte, burada.

Büyükler sevinçliydi.

- O zaman hemen gidip kendinize eldivenler alın.

Çünkü top sık sık ısırğan otlarının içine kaçıyor, diye alay ettiler.

Lukas:

- Mişa çıldırdın mı, diye fısıldadı.

Mişa omuzlarını silkti.

Kurnaz bir gülümsemeyle,

- Ne olmuş? Denememiz lazım. Yoksa bizi oyun alanımızdan kovmaktan hiç vazgeçmeyecekler. Kaybedersek onların toplarını toplarız, ne yapalım. Hem kaybetmeyeceğiz, dedi.

Fakat Mişa'nın yan bağlarında kopma olduğu ortaya çıkınca moraller biraz bozuldu. Onun futbol oynaması düşünülemezdi.

Son durumu konuşmak için Mişa'nın evindeki terasta toplandılar. Ortamda umutsuz bir hava esiyordu.

Halil yenilgiyi kabul eder bir tavırla başını salladı.

- Sensiz kazanma şansımız yok denecek kadar az.

Seninle de çok fazla olmasa bile ufak bir umut vardı.

Mişa:

- Yok canım. Sadece biraz şansa ihtiyacımız var.

Mişa havaya bir demir para atıp yeniden tuttu.

- Bu para bize uğur getirecek. Eminim, dedi.

Lukas parayı alıp baktı.

- Göster bakayım. Bunun ne özelliği var, diye sordu.

- Dikkat et. Kenarları aşınmış. Büyükbabam “Kenarları aşınan para elde mutluluk demektir” derdi. Bu nedenle bunu bana hediye etti.

Mişa arkadaşlarını uğurlarken,

- Yarın kramponlarınızı giymeyi unutmayın, diye tembih etmeyi de ihmal etmedi.

- Neden, diye sordu Lukas. Hava çok güzel ve öyle kalacak. Kimse kuru havada krampon giymez. Bu çok hoş değil.

Mişa:

- Hoş olup olmadığı önemli değil. Kazanmak istiyoruz. Çimler yine de ıslak olursa avantajımız olur.

Ertesi gün, ilk büyük teneffüste Mişa ve arkadaşları yine bir araya geldiler. Kiris sızlanıyordu.

- Bu sabah oyun alanının yakınındaki derenin oradaki ısırgan otlarına baktım. Her zamankinden daha fazlaydı, dedi ama sonra yüzü aydınlandı ve,

- Ah neyse, Mişa haklı. Denemeliyiz. Belki şan-

sımız yaver gider. İlk yarıda doğru yarı alanı alırsak büyüklerin kalecisinin gözü kamaşır. Çünkü güneşe bakmak zorunda. İkinci yarıda da güneş evlerin arkasından kaybolur, diye anlatmaya devam etti.

Mişa uğurlu parasını havaya attı.

- Diyorum ya biraz şansla onları yenebiliriz.

Halil, Lukas ve Kırıs saat üçe az kala alana geldiklerinde Mişa oradaydı. Ters çevirdiği bir kovanın üzerine oturmuştu. Koltuk değneklerini çite dayamıştı.

Dalgın dalgın parasıyla oynuyordu.

Lukas, Mişa'nın uzun pantolonlarına bakarak,

- Bugün uzun paçalı pantolon için hava biraz sıcak değil mi, diye sordu.

- Bacaklarım yansın istemiyorum. Kramponlarınızı getirdiniz mi?

Çocuklar evet anlamında başlarını salladılar.

- O zaman başlayabiliriz.

Oli dört arkadaşı selamlarken,

- Sizde de iyi cesaret var, dedi. Bize meydan okuyorsunuz ve kaptanınız bile yok.

Oli'nin arkadaşlarından biri:

- Ona karşılık kramponları var. Fakat işe yaramayacak, dedi.

Mişa ayağa kalkıp oyun alanına doğru topalladı.

- Nefesinizi maça saklayın, dedi.

Eğilip ayakkabısının bağını bağladı ve,

- Şimdi havaya bir para atacağım. Yazı gelirse hangi tarafta oynayacağımızı biz seçeceğiz, dedi.

Büyük çocuklar kabul etti.

Mişa arkadaşlarına baktı.

- Halil, Lukas, Kırıs, içinizden birinde bir lira var mı?

Halil kaptanına madeni bir para verdi. Mişa parayı havaya attı fakat tutmak isterken elinden kayıp yere düştü. Mişa kenara çekilerek çimenlerin arasını aramaya başladı. Sonra yeri işaret ederek,

- Ah burada, dedi. Yazı! Sahayı biz seçiyoruz.

Oli parayı yerden alıp baktı.

- Evet, doğru, şansınız varmış, dedi ve parayı cebine attı.

Halil, sırtıtarak Oli'nin önüne dikilip,

- Bu benim param. Ver bana, dedi.

- Almaya hiç de niyetim yoktu. Bununla insan elini keser, diye sızlandı Oli.

Küçükler yerlerini aldılar ve büyüklerin başlangıç vuruşu yapmasını beklediler. Oli birkaç adım koştu,

topla hızlı bir şekilde Lukas'ı geçti ve çaprazındaki arkadaşına pas attı. Ama arkadaşşı kaydı ve topu kaçırdı. Şimdi Halil topa sahip olmuştu. Dümdüz Lukas'a doğru gitti ve aşırı bir vuruşla topu büyüklerin kalesine gönderdi. Maçtan önce bu şekilde kararlaştırmışlardı. Güneş kalecinin gözünü almıştı, topu görmedi ve skor küçüklerin lehine 1-0 oldu.

Oli kalecilerine öfkeyle bağıarak,

- Topu al!

Kaleci emre itaat etti. Derenin kenarındaki, üzeri

düzleştirilmiş ısırğan otlarının oradaki topu almaya gitti. Oli'nin takımı yeniden atış yapacaktı. Oli, Lukas'ın etrafında bir dönüş yaptı ve on beş metreden atışını yaptı. Fakat top kalenin çok üzerinden dışarı çıktı.

Oli söylenmeye başladı.

- Şuna bak ya, çimin üzerinden kaydım. Çimenler çok ıslak, hâlbuki yağmur yağmadı ki.

Oli söylenedursun, Kırıs müthiş bir vuruşla topu yeniden kaleye gönderdi. Oli yine sinirlendi.

- Olamaz!

- Hiçbir şey göremiyorum, güneş gözümü alıyor, diye açıklamaya çalıştı kaleci.

Ancak ilk yarının sonuna doğru Oli, küçüklerin kalesine kadar topla gelebilmeyi başardı. Topu kale çizgisinin içine attı. Skor küçüklerin lehine 2-1 olmuştu.

- Şimdi sıra bizde, diye tısladı Oli. Şimdi güneş gözümüzü almıyor ve çimenler de biraz kurudu.

Birkaç dakika sonra Oli, Lukas'ın etrafında dönüp şut attı ve durum 2-2. İkinci yarı başlayalı daha beş dakika olmuştu.

Lukas rakip kaleyi işaret etti ve Oli'nin arkasından harekete geçti. Halil topu ortaladı ve Lukas'ın önüne attı. O da maharetle rakip kaleciyi geçip skoru 3-2 yaptı. Küçüklerin sevinç çılgınlıkları arasında bitiş düdüğü çaldı. Mişa'nın takımı kazanmıştı. Büyükler onları tebrik etti. Oli, Halil, Lukas, Kırıs ve Mişa'nın elini sıktı ve,

- Nedense pek adil bir oyun olmadığı düşüncesi beni rahat bırakmıyor ama yine de zaferinizi kutluyorum, dedi.

Oli duyamayacak kadar uzaklaşınca Mişa, Halil'e dönerek,

- Benim paramı verir misin? Ben de seninkini vereceğim, dedi.

Üç arkadaşının şaşkın yüz ifadelerini görünce Mişa'yı gülme tutmuştu.

- Ne yani, siz fark etmediniz mi?

SORU: Siz fark ettiniz mi?

2. OLAY

ÇALINAN KUPA

Tim bir duvarın üzerine oturmuş ayaklarını sallandırarak,

- Yule çok iyi oynadı. Bunu kabul etmek lazım, dedi.

- Bir kız için çok iyi, diye itiraf etti Basti.

Arkadaşının yanında oturan Basti biraz önce futbol oynadıkları sahayı seyrediyordu.

- Dark ve Firit öylece kalakaldı. Sanki yere yapışmış gibi. Sen de daha iyisini yapamazdın. Bence ona bir şans vermeliyiz. Hah orada işte, geliyor, dedi.

Tim kısa siyah saçlı kızı gösteriyordu. Yule şehre yeni gelmişti. İki kere onlarla oynayıp oynayamayacağını sormuştu. Aslında erkekler onu maçta oynatmak istemiyorlardı. Bugün ise Yule için bir deneme maçı lütfetmişlerdi. Yule kendine güvenen bir tavırla,

- Yeteri kadar iyiydim değil mi, diye güldü.

Tim:

- Evet, gerçekten çok iyiydin, dedi.

Basti de onayladı.

- Doğru. Ama sen gerçekten futbol hayranı mısın? Çünkü gerçek anlamda bu işin içinde olan biri bizim işimize yarayabilir ancak.

Yule gülerek,

- Tabii, anlıyorum. Ben de sizin gibi futbolu sevenlerle oynamak istiyorum. Futbol benim için büyük bir olay, dedi.

Basti:

- İyi. O zaman benim birkaç soruma cevap verebilirsin.

Yule heyecanla bekliyordu.

- Tabii.

Basti birkaç dakika düşündü ve sormaya başladı:

- Dünya kupasının yüksekliği ve ağırlığı nedir?

Tim arkadaşını eliyle iterek,

- Aman Basti, bu nasıl saçma bir soru, diye itiraz etti.

Fakat Yule bir dakika bile tereddüt etmeden cevap verdi:

- 37 santim büyüklüğünde ve 6 kilo ağırlığında.

Kupa, 1974 yılında “Dünya Kupası” adını aldı. Çünkü Brezilyalılar 1970’te üçüncü defa dünya şampiyonu olmuşlardı ve kupanın ebedi sahibi oldular. Peki, yeni kupayı ilk defa hangi futbolcu eline aldı?

Basti:

- Fırans Bekenbaua. Çünkü Almanya 1974 yılında dünya şampiyonu oldu.

Yule:

- Evet, diye cevap verdi.

Basti:

- Kupa, bana ve Tim’e 2006’daki dünya kupası final maçı için iki bilet kazandırdı.

Yule’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

- Gerçekten mi? Bir şans oyunu mu oynadınız, diye haykırdı.

Tim:

- Hayır, biz...

Basti:

- Kupayı çalan hırsızı yakaladık, diye tamamladı ve Tim’e muzipçe gülümsedi.

Yule ise şüpheyle baktı.

- Bize inanmıyorsun değil mi?

Yule gerçekten onlara inanmıyordu.

- Böyle bir şey duyulurdu herhâlde, dedi.

- Öyle mi diyorsun? Ama düşünsene bütün dünya, dünya şampiyonasından kısa bir süre önce kupanın çalındığı duyacaktı. Burada, Almanya'da... Bu çok utanç verici olurdu.

Tim devam etti:

- Üstelik o kadar uzun zaman ortadan yok olmadı.

Neredeyse kimse anlamadı.

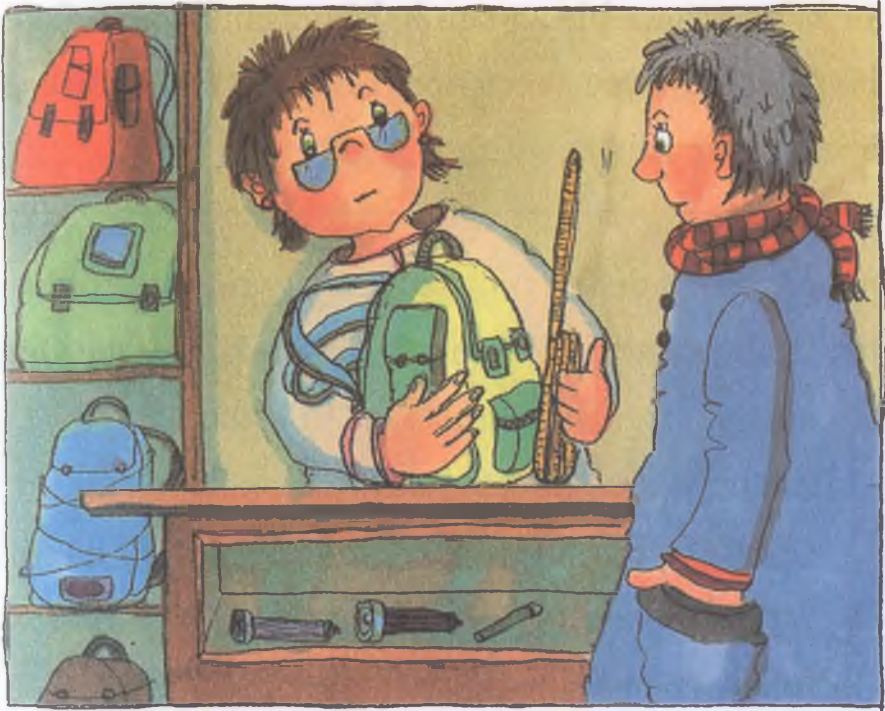
Yule yine de meraklanmıştı.

- Ve siz onu buldunuz. Öyle mi?

- Evet, diye başını salladı Tim. Aslında biraz tesadüf, biraz bilgi ve dedektif gibi bilgileri değerlendirme yeteneği de var tabii.

Basti, Yule'ye bakarak anlatmaya başladı:

- Tim ve ben bir futbol topu almaya karar vermiştik. Her şey bu şekilde başladı. Spor mağazasında, önümüzde bir sırt çantasının parasını ödemek

isteyen bir adam vardı. Kasiyerden çantayı ölçmesini ve gerçekten 40 santim olup olmadığını söylemesini istemişti. Ondan sonra sırt çantasının 6 kiloyu taşıyıp taşıyamayacağını da test edilmesini istemişti.

Basti başını salladı ve anlatmaya devam etti:

- Neyse ki kasiyer isyan etti. Çünkü orada durmaktan başka yapılacak işlerimiz vardı.

Tim devam etti:

- Sonra Basti ve ben futbol merkezine gittik. Dün-

ya kupasına az bir zaman kala şansımız varsa ünlü bir futbolcuya veya antrenöre rastlayabilirdik. Birkaç imza almak istiyorduk.

Basti:

- Ama hiç de iyi gitmiyordu. Biraz oralarda dolaştık. Ondan sonra Tim cam parçalarına bastı. Önce bir şey anlamadık. Sonra kırık camı gördük.

Tim heyecanla devam etti:

- Pencereye götüren ayak izleri gördük. Bir hırsızlık olayı ile karşı karşıya kaldığımızı hemen anlamıştık. Yule iyice meraklanmıştı.

- Peki, hırsızın kupayla gördünüz mü?

- Saçmalama, dedi Tim. Gördüğümüz tek şey tamponunda göçük olan mavi bir Opel marka araba. Plakası da çok güzeldi: F-WM 1974⁽¹⁾

Tim:

- F-WM 1990 daha çok hoşuma giderdi. Ama arabayla uğraşacak vaktimiz yoktu. Ön taraftaki giriş gidip kapıcıya hırsızlığı haber verdik, diye anlatmaya devam etti.

Yule heyecanla sordu:

(1) F-WM 1974: Burada WM, Dünya Şampiyonası anlamındadır.

- Sonra ne oldu?

Basti:

- O da tabii hemen polisi aradı. Hemen gelip olay yerini çevirdiler. Nasıl iz aradıklarını seyrettik.

Tim anlatmaya devam etti:

- Orada dururken arabanın yok olduğunu gördük.

- Evet. Sonra çamur izleri dikkatimizi çekti. Daha önce arabanın durduğu yere doğru gidiyordu.

Basti'nin anlattıklarını Tim devam ettiriyordu:

- Tabii ki bazı şeyleri birleştirdik.

Yule heyecanla,

- Bir hırsız, diye bağırdı.

Tim yine başını salladı.

- Evet. Bunlar hırsıza ait olmalıydı. Yani arabasına geri gittiğinde ayağında hâlâ çamur olmalıydı, dedi.

- Arabası mavi Opel'di. Hemen polise gidip anlattık.

Tim, Yule'ye gururla bakarak,

- Bizi övdü ve hemen mavi Opel için arama emri verdi.

Yule:

- Ondan sonra teşekkür için biletleri mi aldınız?

Basti:

- Yooo, teşekkür olarak bizi oradan kovdular. Onları çalışırken rahatsız etmemeliymişiz. Düşünebiliyor musun? Aslında her şeyi bize borçlular.

Basti de haksızlığı hatırlayınca üzüldü.

- Biz sadece hırsızın gerçekten de kupayı çaldığını öğrendik, dedi.

Yule ikisine de bakıp,

- Ne yaptınız sonra, diye sordu.

- Oradan gittik.

Tim de tasdik etti.

- Aslında iyi de olmuş. Çünkü birkaç sokak sonra bir otelin önünde duran araba dikkatimizi çekti.

Yule heyecanla,

- Mavi Opel, diye bağırdı.

Tim teyit etti.

- F-WM 1978. Mavi ve tamponunda çöküntü olan... Bu aranan arabaydı.

Basti devam etti:

- Tabii ki polise haber verdik. Beklerken otelin kapısından içeri baktık.

Yule'nin elleri heyecandan terlemişti.

- Bir şey gördünüz mü?

Basti:

- İki asansör. Bir tanesinde "Bozuk" diye bir tabela asılıydı ve...

Tim, Basti'nin lafını kesmişti.

- Biz eski bir tanıdık gördük.

Yule heyecanını yenememişti.

- Kimi?

- Spor mağazasında sırt çantası alan adam.

Yule:

- Hırsız! O yüzden sırt çantası almış. Kupa içine tam sığıyordu.

Basti gülererek,

- Aynen öyle. Bunu anladığımızda Allah'tan iki polis geçiyordu oradan. Ona adamı gösterdik ve beraberce otele girdik.

- Ama adam bizi fark etti. Giriş kapattığımız için asansöre atladı. Şansı vardı, asansörün kapısı tam adım atacağımız sırada yüzümüze kapandı.

- Ya sonra?

- Polislerle diğer asansöre binip peşine düştük.

Basti:

- Bu sefer polisin bizi yollamasına izin vermedik.

- Peki, onu yakalayabildiniz mi? Nerede indiğini bilmiyordunuz ki!

- Onu yakaladık. Şansımız vardı. En üste kadar çıkmıştı. Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi. Bu arada diğer

polisler de gelmişti. Yukarıda olmazsa onu aşağıda yakalayacaklardı.

Tim heyecanla duraksamadan anlatmıştı.

Yule rahatlamıştı.

- Süper, dedi.

Basti gülerek,

- İşte bunun için de maç biletlerini aldık.

- Harika, dedi Yule.

Sonra arkasını dönüp gitti. Birkaç adım attıktan sonra geri döndü.

- Yarın antrenmanda görüşürüz o zaman. İşinize yarayacağıma inanıyorum. Bir dedektif hikâyesinde bu kadar çok yanlış yapan, oyun sahasında da yanlış yapar. Ben de telafi ederim artık, diye güldü.

Tim ve Basti muzipçe güldüler. Basti, Yule'nin arkasından takdir ederek baktı.

- Gerçekten iyi bir kız!

SORU: Sen de Tim ve Basti'nin hangi hataları yaptıklarını biliyor musun?

3. OLAY

FUTBOL KULÜBÜ HAYALİ

Lana hayranlıkla bağırdı:

- Vaaay!

Saçları rüzgârda uçuşuyordu. En sevdiği amcası Pit'in yeni spor arabasıyla, FC Gosbah ile FC Pinslau arasındaki maça gidiyorlardı.

Bu maç, amcası için çok önemli bir maçı.

Pit bir önceki ay, önce yeni bir araba, ondan sonra da FC Gosbah futbol takımını satın almıştı. Bu nedenle şimdi kulübün başkanıydı. FC Gosbah bugüne kadar, komşu bölgenin takımı olan, FC Pinslau'dan sonra ikinci sırada yer alıyordu. Ama Pit, bunu değiştirmeye kararlıydı.

Lana oturduğu koltukta kıpır kıpırdı.

- Çok heyecanlıyım, dedi.

Amcası da yerinde duramıyordu. Lana'yı ve aynı zamanda da kendini sakinleştirmeye çalışarak,

- Başarılı bir oyun olacak. İki ay önce yeni bir çalıştırıcı işe aldım: Leon Platfus. Daha önce Pinslau'nun çalıştırıcısıydı. Her neyse, benden sonra Gosbahlılar başaracaklarına daha çok inanıyorlar.

Lana'yı gülme tutmuştu. Bu çok inandırıcıydı.

- Nasıl yaptın bunu, diye sordu.

- Çok basit. Yeni bir çalıştırıcıdan başka, bir de yeni forma aldım. Çok güzel görünüyor. Kumaşı milli takımın kumaşıyla aynı. Hakiki boya ve nefes alan bir kumaş.

Lana'nın kayak iç çamaşırında da nefes alan kumaş yazıyordu. Yani hava geçiren bir kumaştı. İnsan hemen hemen hiç terlemiyordu.

Pit inançla anlatmaya devam etti:

- Ayrıca adamlarıma güvenim sonsuz. Hem sen bile ne kadar lezzetli yiyecekler getirttiğime inanamayacaksın. Mangalda en kaliteli sosisler, salata barı ve taze sıkılmış meyve suları var.

Lana'nın ağzının suları akmaya başlamıştı.

- Nasıl becerdin bu kadar şeyi, diye sordu.

Amcası muzipçe gülerek,

- Eee, benim de asistanlarım var, diye cevap verdi.

Takım binasına gelmişlerdi.

Arabadan indiler. Lana hatırlamıştı. Amcası sadece çalıştırıcı değil, aynı zamanda işe bir asistan da almıştı. Adı, Edim Hag'dı.

Burada, Gosbah'da, ona kısaca Kek Hag deniyordu. Bu aile Hag ve İbers Kek Fabrikası'nın sahibiydi. Kısaca HİK deniyordu. Pastaları o kadar güzel değildi. Hatta Lana'nın babası hep üç harfin yerini değiştir-

seniz sizi neyin beklediğini daha iyi anlarsınız, yani “KİH” derdi.

Anlaşılan şu ki Edim Hag, keklerden ziyade futboldan daha iyi anlıyordu. Pinslau ile yapılan her maça mutlaka geliyordu çünkü en yakın arkadaşı Pinslau takımında hücumda oynuyordu.

İki takım ısınma hareketleri yapıyordu. Lana çok etkilenmiş, idmanı seyrediyordu.

Pit, kaleye yaslanmış, talimatlar veren yuvarlak hatlı adamı göstererek,

- Bak Leon orada. Ona da takımıyla aynı renkte, kırmızı bir takım yaptırđım.

Lana'ya Gosbahlılar pek de formdaymış gibi görünmemişlerdi. Sahada koşmaktan ziyade zorla ilerliyorlardı sanki. Leon bile yorgun görünüyordu.

Lana biraz sosis yemek istedi. Ama ekmek arası hardalın içine gömülmüş gri eti görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Yanındaki adam da sinirlenmiş bağıırıyordu:

- Bu salataysa ben de imparatorum!

Tabağıındaki pörsümüő salata yaprağını ileri geri itiyordu.

Lana tam ona hak verecekti ki Leon çıkageldi. Pit onu tanıştırdı.

- Lana bu bizim yeni çalıştırıcımız. Leon, bu da benim futbol hayranı yeğenim Lana.

Leon başını salladı ve terini sildi. Bu sırada alnında pembe bir çizgi oluşmuştu.

Çalıştırıcı, Pit'i kendine doğru çekerek,

- Konuşmamız lazım, dedi.

Lana kulaklarını dikti ve dinlemeye başladı.

Çalıştırıcı Platfus hiddetli bir şekilde konuşmaya başladı.

- Maaşımın neden ödenmediğini söyler misin bana. O zaman hemen...

FC Gosbah oyuncularının çıkardığı gürültüden sözünü tamamlayamamıştı. Susuz kalmış ordu gibi standa saldırmış içecek bir şeyler istiyorlardı.

İçlerinden bir tanesi:

- Burada neler olduğunu hiç anlamadım. Daha başlamadık bile ama bittik, diye sızlanıyordu.

Lana burun kıvırdı. Sporcular sadece takatsiz değil, aynı zamanda kokuyorlardı da. Lana bu kokuyu tanıyordu. Büyükannesine mutfakta yardım ettiği zaman giydiği mutfak önlüğü de bir süre sonra böyle kokuyordu.

Ayrıca en kötü yün kazaktan daha çok kaşındırıyordu. Önlüğün kumaşındandı. Annesi anlatmıştı. İnsan bunun içinde terlemekle kalmıyordu, cilt için de zararlıydı. Bu nedenle büyükannesine pamuklu bir önlük hediye etmişti ama yaşlı kadın kullanmıyordu. Lekelendiği için şikâyet ediyordu.

Oyunculardan biri:

- Bu kadar terlememizin nedeni yeni formalarımız mı acaba? Bunların rengi de eskisi gibi sarı değil, kırmızı. Renk ne kadar koyulaşırsa o kadar güneş çeker, dedi.

Herkes önce gökyüzüne, sonra da parlayan formalarına bakıyordu.

İçlerinden bir tanesi:

- Saçma, bu olamaz. Sonuçta Portekiz futbol takımının daha koyu renkli bir forması var. Hatta Alman millî takımının bile kırmızı formaları var, diye itiraz etti.

- Hiç de değil. Bizim çocuklar boşuna daha çok beyaz giymiyorlar.

Lana fena oluyordu. Izgaranın ve takımın ter kokusu karışmış, burnunun direğini sızlatıyordu. Ayrıca parmaklarının arasından hardal damlıyordu. Oyun başlamadan önce ellerini yıkamak istemişti.

Tuvalete girdiğinde açık pencereden kalın bir erkek sesi duydu.

- Onları mahvedeceğiz!

İkinci bir ses kıkırdayarak,

- Yaptık bile, dedi ve arka arkaya birkaç defa hapşırıldı.

- Oyun sahasına bir göz atsana. Bizim takım bu harika formaları nasıl aldı zannediyorsun. Ben siparişleri değiştirdiğim için tabii ki. Ayrıca bu yemek parasından arttırdıklarım ile da size yeni kramponlar alınacak. Pit o kadar aptal ki burada neler döndüğünü hiç anlayamayacak, diye devam etti.

Lana küvetin üzerine çıkararak bu iki komplocuyu

görmek istedi. Bunlar futbol komplocusuydu. Zarar görenler ise Gosbahlılar ve amcasıydı.

İki adamdan biri tekrar hapşırarak,

- Gitmeliyim, benim de onlarla birlikte tezahürat yapmamı bekliyorlar, dedi.

Lana pencereye tutundu. Buradan çok iyi bir görüş alanı vardı. Sadece üzerinde HİK işareti olan kahverengi bir beyzbol şapkası gördü. Diğer adam yok olmuştu bile.

Hemen geri koştu ve amcasının yanına oturdu. Kafasının içinde kıyametler kopuyordu. Oyunun başlama düdüğü çaldı ve ilk golü yediler.

Pinslau taraftarları:

- Hurrraaa, diye bağırıyorlar.

Pit ise:

- Hay aksi, diye köpürdü. Yeğenine,

- Pinslau'nun yedek sırasında oturan tipi görüyor musun? Kek fabrikası armalı şapkası olan hani. O, Edim Hag. Süper hücumcu Züs'ün en yakın arkadaşı. Şimdi yine atak yapıyor.

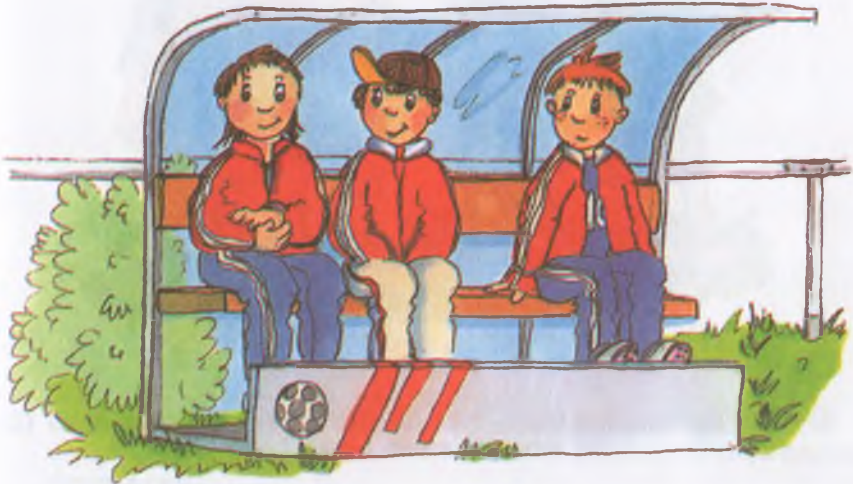
Leon Platfus ipinden kurtulmuş bir aslan gibi kenar çizgisinde yürüyüp duruyor, saçlarını yoluyordu.

Pit sızlanarak,

- Leon, eğer bugün kazanamazsak tekrar Pinslau'ya geri dönmekle tehdit etti. Edim da bugün hiç gününde değil. Kendini çok kötü hissediyor ve alerjisi nedeniyle hapşırıp duruyor. Hâlbuki şu an gerçekten biraz desteğe ihtiyacım var, dedi.

Pit, arkasında kayın ağaçlarının hışırdadığı takım binasına doğru bakarak,

- Özellikle de kayın ağaçlarına alerjisi var. Ne kötü, dedi.

Lana sinsi bir gülümsemeyle,

- Hiç de değil. Kayın ağaçları çok önemlidir. Özellikle de senin takımın için.

Amcası şaşkın bir ifadeyle bakarak,

- Ne demek istiyorsun, diye sordu.

SORU: Lana ne demek istiyor gerçekten?

4. OLAY

CASUS KİM?

Tobi küçük bahçenin girişinde arkadaşları Jeri, Sarah ve Ella'yı bekliyordu.

- Geldiniz demek?

Bahçedeki kulübede birkaç haftadır Tobi'nin büyükbabasına ait bir langırt⁽²⁾ duruyordu. Çocuklar langırtı tamir ederek kullanılabilir hâle getirdiler. Şimdi

(2) Langırt: Dikdörtgen masa üzerinde türlü aletleri yönetmek yoluyla küçük topları belirli deliklere sokmak veya bu deliklere girmesini önlemek amacıyla dayanan oyun.

de hemen hemen her gün, iki hafta sonraki turnuvalara katılmak için çalışıyorlardı.

- Özür dilerim, dedi Jeri. Kız kardeşim bana mutlaka bir şey göstermek istediğini söyledi. Bir kamera almış. Bu kamerayla kısa bir film bile çevirebilir. Hemen denedik. Bilgisayara bağlanıyor ya da bir odaya koyup daha sonra çekilenleri bilgisayara aktarabiliyoruz. Babam yemek pişirirken gizlice çektik, diye anlattı.

- Harika, diye bağırdı Ella.

- Tamam ama başkalarını gizlice çekmek doğru değil, diye itiraz etti Sarah.

- Ama komik, diye karşı çıktı Jeri.

Ella meraklanmıştı.

- Bunlar pahalı değil mi? Çoğu bilgisayar parçaları genellikle çok pahalı. Annika'nınki gibi bir dizüstü bilgisayar mesela bir yaz tatili fiyatında.

Ella şezlongda yatan, kucağında taşınabilir bir bilgisayar olan kızını gösteriyordu.

Dört arkadaş kızını selamladı.

- Merhaba Annika.

Annika komşunun kızıydı ve onlarla aynı yaşıydı.
Hafifçe yukarı doğru bakıp,

- Merhaba, diye mırıldandı.

- Onu langırt takımına çağırmadığım için benimle konuşmayı pek sevmiyor, diye açıkladı Tobi.

Jeri ise sevimli bir ifadeyle,

- Buna karşılık süper bir dizüstü bilgisayarını var, dedi.

Tobi fısıldayarak,

- Babasının bilgisayar mağazası var. Bu nedenle

hep iyi bilgisayarlara sahip ve onları kullanmayı çok iyi biliyor, diye anlattı.

Fısıldıyordu çünkü bahçeler yan yanaydı ve onun duymasını istemiyordu.

Dört arkadaş küçük kapıyı geçtiklerinde kulübenin kapısının açık olduğunu gördüler. Sarah:

- Filip gelmiş, dedi.

Filip öğrenciydi ama yaz aylarında bahçede çalışarak para kazanıyordu. Tobi'nin büyükbabasının bahçe işlerine de yardım ediyordu. Bahçe aletlerini alabilmek için evin anahtarı ona da verilmişti.

Kulübeye girdiklerinde Filip'in langırtın başında gol talimi yaptığını gördüler.

Filip, diğerlerini selamlayarak,

- Bir maça ne dersiniz, diye sordu.

Jeri kabul etmedi.

- Hayır, sen sadece bizim taktiklerimizi öğrenmek için casusluk yapacaksın.

Filip de langırt turnuvasına başvurduğunu söylemişti. Omuzlarını silkerek,

- Kesinlikle ihtiyacım yok, dedi.

Ella yeniden eski konuya dönerek,

- Kardeşinin kamerası kaç para tuttu söylesene,
diye sordu.

Jeri:

- Bilmiyorum ama çok pahalı galiba, dedi.

Filip de konuşmaya katılmıştı.

- Saçmalama. Bunlar çok ucuz. Benim de var.

Filip birkaç bahçe aleti alıp dışarı çıktı.

Ella mutfağı işaret ederek,

- Bu da ne, diye sordu.

- Bu büyükbabamın aldığı buzdolabı. Hafta sonunda misafirleri var. İçecekler için bir sürü buz var içinde.

Tobi bunları anlatırken buzluğu açıp içindeki buzları göstermişti. Jeri pencerenin kenarında durup dışarıyı gösteriyordu.

- Şuna bir baksanıza!

Sarah şaşırılmıştı.

- Filip buna bahçe çalışması mı diyor?

Filip bir ağacın gölgesinde, bir sandığın üzerine oturmuş kitap okuyordu. Tobi:

- Ağacın altındaki o yer onun en sevdiği yer. Üzerinde oturduğu sandık da geçen yazdan beri ağacın altında duruyor. Ama büyükbabam rahatsız olmuyor, diye açıkladı.

Sarah diğerlerini çağırarak,

- Hadi artık çalışmaya baş-

layalım, dedi.

Ve arkadaşlar çalışmaya başladı. Birkaç dakika sonra Jeri, langırtın yanındaki müzik setini açmak istedi. Fakat çalışmıyordu. Şaşkın bir hâlde birkaç kere düğmeyle oynadı ama bir şey olmamıştı.

Ella yerde duran fişi göstererek,

- Elektriksiz çalışmaz tabii, dedi.

Jeri fişi takmak istedi ama prizde buzdolabının takılı olduğunu gördü. Ella mutfağı göstererek,

- Baksana buzdolabının yanında boş bir priz var, dedi.

- O bozuk. Buzdolabı da ona yakın olmasına rağmen oraya takılı değil zaten, dedi Tobi. Ama burada başka priz yok.

Jeri:

- O zaman müzikten vazgeçeceğiz, diye sızlandı.

Langırt müziksiz de çok iyi çalışılabiliyordu. Özellikle de Ella'nın çok güzel yaptığı röveşata oyunu çok iyiydi. Fakat turnuvada özellikle paslaşmayı çok iyi yapmak gerekiyordu.

Birkaç zaman sonra Filip açık camın önüne gelip,

- Ben bugünlük bitiriyorum. Anahtarım var nasıl olsa, dedi.

Tobi başını salladı. Filip şaşkın bir ifadeyle,

- Bugün müzik dinlemiyor musunuz, diye sordu.

Tobi:

- Maalesef. Yeni buzdolabının fişini müzik setinin prizine taktık. Onunki bozuk da, diye cevap verdi.

Yedi buçukta çocukların çalışması bitmişti.

Tobi kapıyı kilitlerken devrik açılmış bir pencereyi gösteren Sarah:

- Pencereyi kapatmamız gerekmiyor mu, diye sordu.

Tobi:

- Aslında evet. Yeteri kadar uzun boylu birisi, yukarıdan uzanarak, diğer pencerenin koluna ulaşip onu açabilir. Ama boş ver bir şey olmaz. Burada bizim langırttan başka çalınacak bir şey yok ki. O da çok ağır, dedi.

Birden yan bahçedeki Annika'nın sesi duyuldu.

- Hem böyle eski bir şeyi kim ister ki?

Tobi'nin yanında oturan Ella, hâlâ bahçede dizüstü bilgisayarını ile oturan Annika'ya bir bakış fırlattı.

- Sen de çok çalışkansın, dedi.

Annika'nın aşağılamasını duymazlıktan gelmişti.

Annika:

- Evet. Langırt turnuvası için birkaç oyun deniyorum. Turnuvaya ben de katılıyorum çünkü, diye cevap verdi.

Jeri sinsice gülerek:

- Vay o zaman senden korkmamız lazım, diye karşılık verdi.

- Onun için bizim taktiklerimizi bilmesi gerekir, dedi Sarah.

Annika ukala bir edayla,

- Çok erken sevinmeyin sakın, dedi.

Dört arkadaş ertesi gün bahçedeki kulübenin kapısını açtıklarında bir sürpriz ile karşılaştılar.

Ella yerdeki bir su birikintisini göstererek,

- Burada ne olmuş böyle? Neden her yer ıslak, diye sordu.

Tobi saçlarını yolmaya başladı.

- Hayır, olamaz. Her şey suda yüzüyor. Böyle bir şey nasıl olabilir, diye sızlandı.

Ella su birikintisinden atlayarak etrafına bakındı. Tam açık pencerenin önüne geldiğinde dışarıdan siyah bir şey fırlayıp bağırmaya başladı.

- Buuuuh!

Ella korkuyla geri sıçradı. Sonra pencerenin önünde durup gülen Jeri'yi gördü.

- Beni çok korkuttun!

Jeri:

- Affedersin. Sadece dışarıda her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak istedim, diye gülümsedi.

Ella hâlâ biraz kızgındı.

- Eee, diye sordu.

Jeri, camın önünde duran Filip'in sandığından aşağı atlayarak,

- Her şey yolunda, dedi.

Tobi:

- Su buzdolabından gelmiş. Buzdolabı çalışmıyor ve bütün buz erimiş, dedi.

Ella buzdolabının fişini göstererek,

- Neden öyle olduğunu söyleyeyim. Fiş bozuk prize takılmış, diye açıkladı.

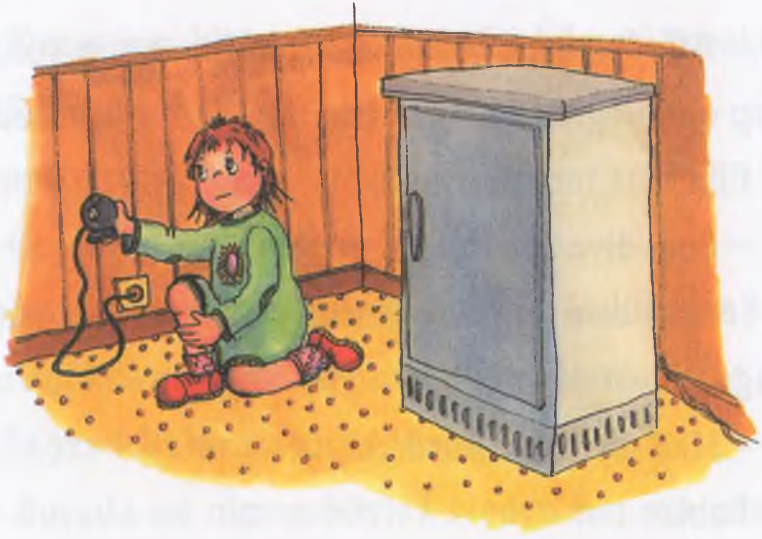
- Ama onu oraya kim...

Tobi'nin sözü Sarah'ın çığılığı ile yarım kaldı.

Sarah elinde küçük bir kamera tutuyordu.

- Bu ne?

Kameranın ucundaki kablonun fişi, dün buzdolabının takılı olduğu prize takılmıştı. Ella korkuyla fısıldadı:

- Birisi casusluk yapacaktı. Kameranın buraya nasıl girdiğini hiç anlamadım.

Jeri hiddetle,

- Kapıda bir zorlama yok. Demek ki anahtarı olan biri yapmış. Tobi'nin büyükbabası ve büyükannesi veya Filip, dedi.

- Filip tabii ki. Taktiklerimizi öğrenmek istiyordu, diye bağırdı Tobi.

Ella ise bundan hiç de emin değildi.

- Emin misin, diye sordu.

SORU: Sen ne düşünüyorsun?

5. OLAY

RESİMLER ARANIYOR

- Goooool!

Jan ıglık atarak kollarını havaya kaldırdı ve Benni'nin sırtına ıktı.

Adel, kırmızı puanlı bir torbanın önüne geçip,

- Dikkat et, birazdan öğle yemeğimin üzerine basacaksın, diye bağırdı.

Hâlâ Benni'nin sırtında oturan Jan:

- Kale direğimizden bahsediyorsun, galiba dedi.

- Öğle yemeği ya da kale direği. Torbadaki yemeği yemek istiyorum.

Benni muzipçe,

- Ayrıca senin en çok sevdiğin torba bu. Çünkü haftalardır bunu kullanıyorsun.

Adel gülerek,

- Evet, doğru, diye cevap verdi.

Ne olur ne olmaz diyerek torbayı alıp yerine mavi kazağını koydu. Ondan sonra kullanılmış içecek kutusunu alıp kaleye doğru hamle yaptı. Tam boş kalenin önüne gelmişti ki arkalarında duran öfkeden kıpkırmızı kesilmiş hademenin bağırmasıyla donakaldı.

- Heey, siz! Sınıf arkadaşlarınızla avluyu temizleyecektiniz, çöpleri sağa sola savurmayacaktınız.

Üç arkadaş hemen itaat etti. Bay Tamis ile şaka yapılmazdı. Küçük çöp kutularını alarak çöplere doğru yöneldiler. Sınıfları bu hafta temizlik kolu görevini üstlenmişti. Bu da her büyük teneffüsten sonra temizlik yapma görevi onlarda demekti.

Benni, Jan ve Adel dolu kovalarını boşaltmak için çöp bidonlarına giderken arkalarından Bay Tamis gelmişti.

- Eğer işiniz bittiyse büyük bidonları caddeye kadar itin. Kırmızı dışındaki hepsini.

Adel meraklanmıştı.

- Neden, diye sordu?

- Çünkü dersler bittikten sonra sınıflardaki çöp kutularının boşaltılması gerekiyor da ondan. Onu ben daha sonra sokağa taşıyorum.

Bay Tamis duymayacak kadar uzaklaşınca Jan:

- Bu adamın moralinin neden sürekli bozuk olduğunu çok merak ediyorum, diye kendi kendine söylendi.

- Büyüyünce ben de hademe olacağım ama o zaman çocukların güleceği çok şey olacak, diye devam etti.

Benni muzipçe gülerek,

- Bunu tahmin ederim. Bütün gün hademe odasının önünde oturup çocuklarla biriktirdiğin futbolcu kartlarını değiş tokuş ederdin.

- Evet, çok doğru ve bütün Brezilyalıları tamamlayan ilk kişi olurdum.

Adel, üzgün bir yüz ifadesiyle,

- Yeter artık, bırakın futbolcu kartlarını falan. Bu bana, bütün harçlığımı bunlara yatırdığımı hatırlatıyor. Bugün daha çarşamba.

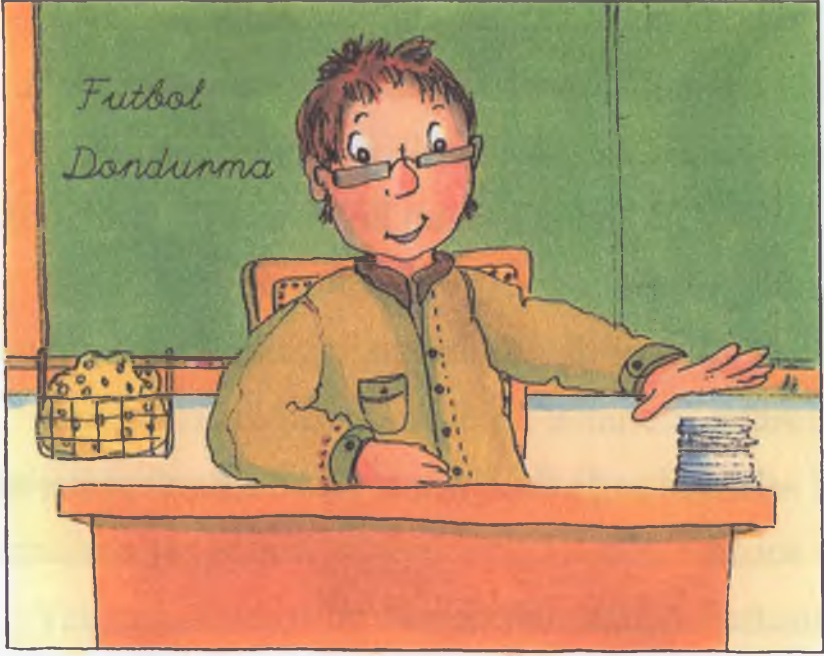
Benni acımasızca,

- O zaman geri kalan günler için değiş tokuş yapacaksın, dedi.

Jan omuzlarını silkti.

- Bu hafta ben de alamam artık. Hem takas, almaktan daha iyi, dedi.

Fakat başka bir çözüm olacak gibi görünüyordu. Sınıfa girdiklerinde Almanca öğretmenleri, Bay Şilla sınıfta oturuyordu. Kürsüde ise küçük bir deste futbolcu kartı vardı.

Bay Şilla:

- Duydum ki bu sınıf da futbolcu kartı takas etme hastalığına tutulmuş, diye söze başladı.

Öğrencilerin hemen hemen hepsi başlarını salladılar. Öğretmen devam etti:

- O zaman şimdi de en iyi kompozisyonu yazan öğrenciye bu futbolcu kartlarını ödül olarak vereceğim. Futbolcu kartı istemeyene dondurma var.

- Peki, o zaman futbolcu kartları ile ne yapacaksınız, diye sordu Adel.

Öğretmen muzip bir gülümsemeyeyle,

- Eve götürüp albümüme yapıştıracağım, dedi.

Benni:

- Peki, kompozisyonun konusu ne?

Bay Şilla:

- Futbol ya da dondurma, diye açıkladı.

Adel:

- Futbol ya da dondurma, diye düşünmeye başladı

ve sordu:

- Polisiye de olabilir mi?

- Nasıl isterseniz. Eğer polisiye olacaksa çok iyi olmalı.

Kırk beş dakika sonra Bay Şilla defterleri toplamaya başladı.

- Evet, kısa bir ara verelim. Ama sınıfta kalın lütfen. Çünkü teneffüsü kaçırdık. Diğer sınıflar yine derse başladı.

Herkes futbolcu kartı albümlerini çıkardı ve birbiriyle değiş tokuş yapmaya başladı. Bu yaygaranın tam ortasında hademe Bay Tamıs'ın sesi gürledi:

- Ne oluyor burada?

Sonra öğretmeni fark etti.

- Özür dilerim. Çocukların başıboş olduklarını zannettim, diye kekeledi.

- Hayır, başıboş değiller. Ama madem geldiniz sandalyemin arkalığını tamir edebilirsiniz.

Hademe, isteksizce sandalyeyi tamir etti. İş bittikten sonra Bay Şilla onu kapıya kadar geçirdi. Kısa bir konuşma yapacaktı.

Yalnız kaldıkları bu sürede Jan, Adel'i kürsünün

etrafında kovalayıp durdu. Çünkü Adel de onun mutlaka sahip olmak istediği bir futbolcu kartı vardı.

Adel bir yandan kaçarken bir yandan da,

- Hey dikkat et, kompozisyon ödülümüzü kürsüden düşürecektin, diye bağırdı.

Bay Şilla geri gelmişti.

- Çocuklar, yeter artık. Pire sirkine benzettiniz burayı.

Benzetmesinde pek de haksız değildi. Çocuklar sıraların ve masaların üzerinde sıçrayıp duruyorlardı. Öğretmenin gitmesini beklemiş gibiydiler. Bay Şilla yarım saat ders yaptıktan sonra birden kürsüye bakıp kaldı.

- Futbolcu kartları nerede, diye sordu sınıfa bakarak.

Öğrenciler önlerine baktı. Benni:

- Yok olmuşlar, diye fısıldadı.

Bay Şilla:

- Bunu ben de görüyorum, dedi. Futbolcu kartlarını alanlar bana geri versin.

Fakat sınıfta kimse kıpırdamamıştı.

Adel:

- Belki de birisi onları camdan aşağı fırlattı, dedi.

Bay Şilla:

- Camlar hep kapalıydı ama. Onlar anahtarla açılıyor ve anahtar sadece bende var, dedi.

Benni birden parladı.

- O zaman futbolcu kartları sınıftan birinde.

Jan:

- Bütün çantaları araştırmalıyız, dedi.

Bay Şilla başını salladı ve,

- Bunu yapmama izin yok, diye itiraz etti.

Adel'in bir fikri vardı.

- O zaman hepimiz gönüllü olarak çantalarımızı boşaltalım, dedi.

Herkes bu fikri kabul etmişti. Sınıfı boşaltırken herkes sırayla çantasını gösterdi. Fakat bir şey bulunamadı. Sonunda Bay Şilla herkesin gözü önünde sınıfı aradı. Tahtanın arkasına, masanın altına baktı. Hatta çöp kutusunu boşalttı. Fakat çöp kutusundan sadece

birkaç plastik şişe, ekmek kâğıtları, kırmızı puanlı ve mavi bir torba, bir de ısırılmış bir elma yuvarlandı. Son olarak, Bay Şilla kendi çantasını ve ceplerini boşalttı. Hiçbir yerde yoktu işte!

Bay Şilla:

- Peki, ya hırsız futbolcu kartlarını geri verecek ya da kompozisyon için ödül yok, diye son noktayı koydu.

Bu garip hırsızlık olayı eve dönüş yolunda herkesin konuştuğu tek konuydu.

Benni başını iki yana sallayarak,

- Sanki havaya karıştı, dedi.

Sonra da başkalarına değil de kendine söylüyor-
muş gibi,

- Bir şeyi atladık, diye mırıldandı.

Jan ise:

- Bence sandalyeyi tamir ederken Bay Tamıs aldı
onları. Onu da aramalıyız, dedi.

Adel korkuyla etrafına bakındı.

- Eyvah, beden eşyalarımı unuttum. Geri gitmem
gerekiyor, dedi.

Oğlanlar yavaş yavaş yürümeye devam ettiler. Adel
bir süre sonra nefes nefese yeniden oğlanların yanına
döndü. Sevinçle beden çantasını gösterdi.

Benni bir yandan etrafı koklayarak,

- Bunu çöpten mi aldın, dedi.

Adel:

- Saçma, dedi. Ama Bay Tamıs'ı gördüm. Çok neşe-
liydi ve ıslık çalıyordu. Bunu daha önce hiç görmedim.

Jan:

- Söylüyorum ya, o yapmıştır. Yoksa neden neşeli olsun. Belki de Adel'inin beslenme torbasını benim kadar komik buluyor.

Bu arada Adel'inin beden çantasından çıkan beslenme torbasını çekiştiriyordu.

Benni:

- Yarın bu olayı tekrar ele alacağız, dedi.

Ertesi gün ilk dersleri Almancaydı. Bay Şilla sınıfa adım atar atmaz Benni:

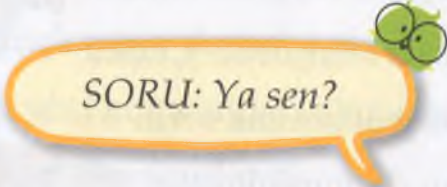
- Futbolcu kartları bulundu mu, diye sordu.

Bay Şilla başını salladı ve garip bir şekilde güldü.

- Hayır, bulunamadı fakat mükemmel bir polisiye okudum. Şimdi her şeyi biliyorum. Belki başka birisi de kaybolan futbolcu kartları ile ilgili bir şeyler biliyor, dedi.

Benni alnını tutarak,

- Tabii ki, ben de biliyorum.

SORU: Ya sen?

6. OLAY

MASKOT BİLMECESİ

Anton'un ablası Pola 15 yaşındaydı ve çok gururluydu. Yaz tatilinde futbol kulübü Elesdof'ta maskot olarak işe girmişti. Bunun için, kuş kafalı ve kocaman gagalı bir tüylü kuş kıyafetiyle dolaşmak zorunda olması, onu hiç rahatsız etmiyordu. Çünkü adı Pilini olan maskot çok seviliyordu. Anton da mutluluktan uçuyordu. Çünkü ablası, o ve en iyi arkadaşları Kilodi ve Mişa için genç takımlar turnuvasına bilet ayarlayacaktı.

Üstelik Elesdof takımında hücumda oynayan Tibor'dan bir imza alacağına da söz vermişti. Bu nedenle Kilodi ve Mişa, Anton'u çok kıskanıyorlardı.

Anton, Kilodi ve Mişa biraz önce FC Pausen'in antrenmanını seyretmişlerdi. Yarın turnuvada Elesdof ile

karşılaşacaktı. Pola'nın arkadaşı Sale, FC Pausen'de savunma oyuncusuydu. Üç arkadaş onunla tribünde oturmuş futbol hakkında konuşuyorlardı. Pola da her zaman olduğu gibi telaşla geldi. Geç kalmıştı.

Sale, Pola'yı biraz kenara iterek,

- Elesdof'takiler senin her zaman geç kaldığını bilselerdi maskot görevini sana vermezlerdi, diye iğneledi.

Anton da iğnelemeye devam etti:

- Senin için yeni kuş ayakları almaları gerektiğini de bilselerdi, yine vazgeçerlerdi.

Pola sızlanarak,

- 41 numara güzel bir ayakkabı sen bul bulabilirsen, dedi.

Pola ayaklarından yana şanssız olduğunu düşünüyordu. Kilodi kıkırdayarak,

- Panik yapma. Bu kostümde senin ayakların hiç dikkat çekmez merak etme. Üstelik kuş kafasının altında kimin olduğunu kimse bilemez, diye teselli etmeye çalıştı.

Pola elindeki üç bileti sallayarak,

- Sizi dedikoducular sizi! Geri durun bakalım, yoksa bu biletleri unutabilirsiniz.

Arkadaşları Pola'nın boynuna öyle bir coşkuyla sarıldılar ki Pola neredeyse oturduğu yerden düşüyordu.

Anton yalvararak,

- İmzayı da ayarlayacaksın değil mi, diye sordu.

- Şanslısın, diye sızlandı Kilodi.

Mişa da aynı fikirdeydi.

- Tibor'dan bir imza almak ve elini sıkmak... Bu harika bir şey!

- Ben de size bir imza verebilirim. Benim takımım FC Pausen de belki turnuvadan sonra bir numara olabilir, dedi Sale.

Arkadaşlar susmayı tercih etti.

Sale, bıyık altından gülerek,

- Pek aranan biri değilim anlaşılan. Ama Tibor da çok iyi değil aslında. Son golü gol değildi çünkü ofsayttaydı. Fakat hakem görmedi, dedi.

Kılodi ateşli bir tavırla,

- Saçma, diye bağırdı.

Pola bir tartışma çıkmasından korkuyordu, araya girdi:

- Ofsaytın ne demek olduğunu biliyor musun ki?

Zaten, karşı takımın maskotu olması nedeniyle Sale'ye karşı yeterince vicdan azabı duyuyordu. Kılodi bunu meydan okuma olarak kabul etmişti. Birkaç malzemeye ofsaytın ne demek olduğunu anlatmıştı:

Kaleyi temsil eden bir sopa, kaleci, savunma oyuncusu ve hücum oyuncusu yani hücumdaki futbolcu için birer taş buldu. Top yerine de bir düğme koydu.

Fakat Sale vazgeçmiyordu.

- Koşarak idolüne gidip onun bilgisini küçümseme ceza olarak bizim takımın stratejisini anlatmazsın umarım, diye çıkıştı ve devam etti:

- Kız arkadaşımın onların takımında maskot olması yetmiyormuş gibi... Ağzından ne çok gizli bilgiyi almışlardır kim bilir.

- Saçmalık bu, diye mırıldandı Anton.

Ablasının Pilini olduğuna çok sevindiğini biliyordu ama Sale'nin takımının kazanmasının onu çok mutlu edeceğine de emindi. Hiçbir zaman casusluk yapmazdı.

Sale:

- Senin Pilini olman bizim işimize yarayabilir aslında. Tibor'u saf dışı bırak. Ne bileyim, kafasına gaganı vur veya başka bir şey. O zaman kazanmayı garantileriz, diye atladı.

Kilodi, Mişa ve Anton bunu hiç komik bulmamıştı. Sale'ye cevap vermelerine fırsat kalmadan Sale yine söze girdi.

- Sadece sizi kızdırmak istedim. Aslında daha çok, Pola'nın bu turnuvayı altüst edeceğinden korkuyorum. Geç kalıp başlangıç düdüğünü saatlerce geciktirebilir, diye muzipçe güldü.

Pola, Sale'ye dil çıkardı. Her zaman gecikmesiyle meşhurdu. Anton, ablasını savundu.

- Kesinlikle çok dakik olacağından eminim, dedi ve kızlara göz kırptı.

Kılodi:

- Ne yapmayı düşünüyorsun, diye fısıldadı.

Anton:

- Daha sonra göreceksin, dedi.

Eve dönüş yolunda Anton arkadaşlarına planını anlattı. Ablasının kol saatini gizlice yarım saat ileriye ayarlayacaktı. Böylece ablası hep dakik olacaktı.

Mişa şaşırmişti.

- Bu işe yarayacak mı, diye sordu.

- Hem de nasıl. Ben bunu çok sık yapıyorum. Anton kendinden emin konuşmuştu.

Kilodi şüpheliydi.

- Ama sizin evde başka saatler de var. Pola'nın dikkatini çekebilir.

Anton kıkırdayarak,

- Hayır, çünkü banyoda asırlarca zaman geçiriyor ve hemen fırlamak zorunda kalıyor. Bu yüzden Pola'nın kol saati, sokakta olmadığı sürece, hep banyodaki rafta durur ki arada bir bakabilsin. Eğer birinden yardım alırsa o zaman işe yaramaz tabii, diye anlattı.

Ertesi gün arkadaşlar maça gitmek için Anton'un evinde buluştular.

Pola, üç küçük futbol hastasını, boyunlarında düdükler ve kendi boyadıkları afişlerle görünce iğneleyici bir tavırla,

- Her şeyi aldınız mı, diye sordu.

Mişa koşarak geri döndü.

- Hayır, düdüğümü Anton'un odasında unuttum.

Anton, zevkle kahvaltı yapan ablasına,

- Sen de hazırlanmalısın artık, dedi.

- Daha zaman var.

Anton, Kilodi ve Mişa çok erken hazırlanmışlardı.

Küçük stadyuma geldiklerinde her yer sakindi ama kısa bir süre sonra her şey değişti. Başlama düdüğü yakında çalacaktı.

Mişa oturduğu yerde kıpırdayıp duruyordu.

- Tuvalete gitmem lazım.

Anton inanamıyordu.

- Şimdi ne olacak, dedi.

Kilodi de rahatsızdı.

- Ben de, diye sızlandı.

İki arkadaş tuvalete doğru yola çıktı. Kısa bir süre sonra takımlar sahaya çıktı. Ama maskot neredeydi? Pola işini yüzüne gözüne mi bulaştıracaktı. Hayır, neyse ki Pilini tökezleyerek sahaya gelmişti.

Kilodi geri gelmişti.

- Bir şey kaçırdım mı, diye sordu.

Anton başını salladı. Maskotu bir an bile gözünden ayırmıyordu. Pilini imza isteyecek miydi? Tüylü yaratık Tibor'a yönelmişti. Yeniden tökezledi, ayak-kabısını ve dengesini kaybedip hücum oyuncusunu yere düşürdü. Seyircilerden bir çığlık koptu. Pilini

ayağa kalktı fakat Tibor kalkamadı. Sağlık ekipleri sahaya dalıp Tibor’u dışarı taşıdılar. Pilini ortalıkta yoktu. Birden kaybolmuştu. Hoparlörden Tibor’un ayak parmağının kırıldığı anons edildi.

Maçın yeniden başlaması gecikti. Hemen dedikodu kazanı kaynamaya başlamıştı. Bir kısmı kaza olduğunu bir kısmı da kasıt olduğunu söylüyordu. Maskot, FC Elesdorf takımı hücum oyuncusunun oynamasını engellemek için ayarlanmıştı belli ki.

Anton, Sale'nin dünkü sözlerini hatırladı. Pola, arkadaşlarının takımının kazanması için böyle bir şey yaparmıydı? Hayır, yoksa? Anton'un dedektif içgüdüleri bunun gerçek bir olay olduğunu söylüyordu. Kılodi de benzer şeyler düşünüyordu. Alnını kırıştırarak,

- Neler olduğunu nasıl ortaya çıkaracağız, diye sordu.

Anton'un aklına bir fikir geldi. Sale, geçenlerde soyunma odalarına giden farklı bir yol göstermişti onlara. Orada daha fazla şey öğreneceklerdi belli ki.

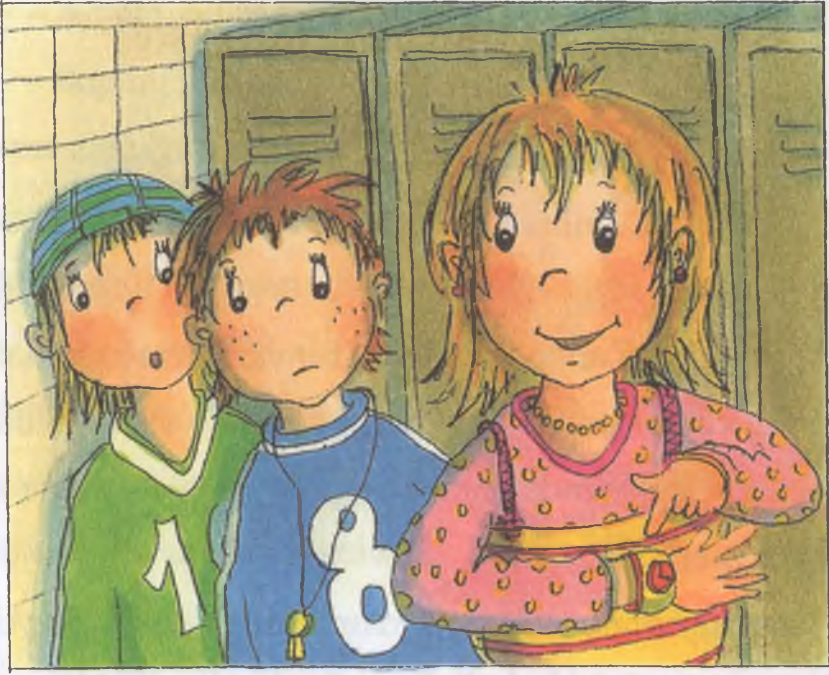
Soyunma odasına geldiklerinde gayet sakin kapıya doğru yürüyen Pola ile karşılaştılar. Tabii ki hemen soru yağmuruna tuttular. Fakat Pola şaşkın şaşkın bir ona bir de diğerine bakıyordu.

- Ne diyorsunuz siz? Bir şey anlamıyorum. Tibor yaralandı mı? Benim suçum muymuş? Ben daha yeni geldim, diye söylenip durdu.

Anton ve Kılodi şaşırıp kalmıştı.

- Ne?

Pola saatine bakarak,

- Evet, biraz geç kaldım ama oyunun başlamasına daha 20 dakika var, dedi.

Anton önce saate, sonra Pola'ya, sonra da tekrar saate baktı. Birdenbire,

- Evet, tabii ki, diye bağırdı.

SORU: *Sen de anladın mı?*

7. OLAY

GEÇ GELEN BARIŞMA

Tami her cumartesi olduğu gibi, büyükbabası Kunt'un yaşadığı Zanenhot Huzurevi'ne doğru yola koyulmuştu. Zanenhot, büyük bir villanın etrafındaki küçük kulübelere meydana gelen bir yerdi. Villada küçük evler dışında yemek salonu, grup salonları ve sağlık merkezi vardı.

Zanenhot normal bir huzurevinden çok farklıydı. Zanenhot'ta içinde futbol sahası olan büyük bir park bile vardı. Evet, evet, içinde her şeyi olan bir futbol sahası. Burada büyükbabası takımıyla birlikte hep futbol oynuyordu.

Tami daha bisikletini saha kenarına koymadan büyükbaba Kunt onu selamladı.

- Bugün hesap günü!

Tami etrafına baktı. Arka tarafta rakip takım ısınma hareketleri yapıyordu.

Tami meraklanmıştı.

- Neden, ne olacak ki bugün?

- Bugün, 50 sene sonra, intikamımı alacağım. Rakip kaledeki epey yaşlı görünümlü adamı görüyor musun?

Tami başını salladı. Gerçi adam büyükbabasından daha yaşlı görünmüyordu ama büyükbabasına karşı gelmek istemedi şimdi.

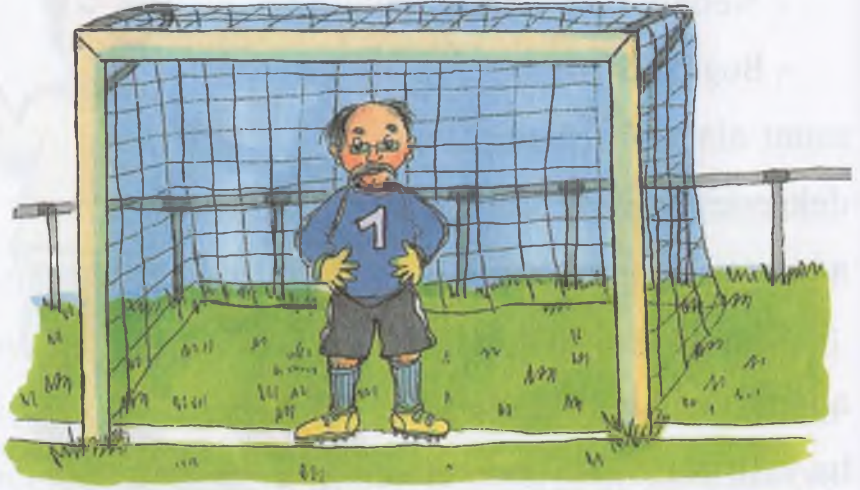

- İşte bu... Bu Hank, dedi, Kunt biraz ara vererek.

Tami hayretle gözlerini kırptı. Hank'ı hep daha farklı hayal etmişti. Daha hain birisi olarak düşünmüştü. Çünkü büyükbabasıyla Hank'ın hikâyesini ezbere biliyordu. 50 senedir ikisi birbiriyle tek kelime bile konuşmamıştı.

Anlatıldığına göre olay şu şekilde gelişmişti:

Büyükbaba Kunt eskiden amatör ligin en iyi kalecilerinden biriydi. Hemen hemen her topu kurtardığı için ona mucize Kunt adını takmışlardı. Mucize Kunt

ismini o zamanki antrenör Hako bulmuştu. Hatta büyükbaba 1955 yılında profesyonel bir takım olan FC Kınobeldor'a karşı çok önemli bir maçta oynamıştı. O zamanlar FC Kınobeldor'a karşı iki amatör takım birleşmişti.

Büyükbaba Kunt her aklına geldiğinde başını sallıyordu.

- Bana kalsaydı her şey daha önce olurdu. Her iki amatör takımda da çok az iyi futbolcu vardı. Birleşseydik profesyonel lige çıkabilirdik. O zaman, şimdi sen arkadaşlarına benim resmimi gösterip onlara hava atardın.

Büyükbaba ara verdi ve derin bir iç geçirerek,

- Hank o zamanlar kıskançlıktan her şeyi mahvetmeseydi tabii, diye devam etti.

Diğer amatör takımın kalecisi Hank, çok gizli oyun stratejisini ve takım listesini Kınobeldor takımına bildirmişti. Daha sonra da her şeyi inkâr etmişti. Hatta kendi antrenörü Ludvig ve Hako ile yaptığı görüşmeden geri döndüğünde parmağında hâlâ mavi mürekkep vardı.

Tami'nin büyükbabası gürleyerek her zaman,

- O mürekkep listeyi çalarken eline bulaştı kesin. Bunun için iddiaya girebilirim. Heyecandan elleri terledi ve yazıdaki mürekkep eline bulaştı, diye anlatıyordu.

Kunt, hikâyenin burasında hep çok üzgün görünürdü. Tami de her zaman Hank'a öfkelenirdi. O olmasaydı büyükbabasının adı futbol tarihine yazılırdı. Hâlâ da formunun zirvesindeydi. Onu kalede görenler 69 yaşında olduğuna asla inanmazdı.

Bu durumda Tami'nin canı doğal olarak Hank ve takımına su götürmek istemiyordu. Fakat büyükbaba-

sının eski antrenörü ve arkadaşı Hako:

- Ne olmuşsa olmuş. Biz ev sahibiyiz. Bu nedenle adil davranmalıyız, diyordu.

Büyükbaba güldü ve koşuya başladı.

Tami, Hako'ya dönerek,

- O zamanlar sen de vardın. Neden öfkeli değilsin, diye sordu.

Hako omuzlarını silkti.

- Biliyor musun, bu iş benim için hep hobi olmuştur. Benim seram vardı. Diğer amatör takımın antrenörü Ludvig bu işi o zamanlar daha kötü karşılamıştı. Hatta o olaydan sonra takımını terk etti ve Kınobeldor takımına geçti. Bana "Takıma güvenmeden çalıştıramam" dedi. Ama oyuncularını ona çok güvenmişti. Hatta Kınobeldor ile yapılacak maçtan önceki toplantıda değişiklikler yapılmasına bile itiraz etmemişlerdi. Hank, ısınma antrenmanından sonra, takımda yer almamasına rağmen, o sırada aklına gelen daha iyi bir taktik hakkında onunla konuşmak istemişti.

Hako gülüp başını iki yana salladı.

- Ben bile katılmak istememiştim. Hank'ın çiziktirdiği bütün o çizgi ve çarpılar!

Tami gözlerini kıstı.

- Eeeee?

- Hiç. Ludvig onun omzuna hafifçe vurarak bunun için geç olduğunu belirtti.

Hako sözünü bitirdikten sonra rakip takımın kalesine baktı.

- Biliyor musun Hank da kötü değildi. Hatta o

zamanlar Kunt'un yerine onun kaleye geçmesini istemiştim. Çünkü büyükbaban maçıtan kısa bir süre önce ayak bileğinden yaralanmıştı.

Tami çok şaşırmişti. Bunu bilmiyordu.

- Bu yüzden kaybetmediniz ama değil mi, diye sordu inanmaz bir tavırla.

Bunu bir türlü gözünün önüne getiremiyordu.

Hako başını iki yana salladı.

- Kesinlikle değil. Kunt, ısınma antremanını kaçırıp giyinmesi gerektiği için son dakikada katılmış olmasına rağmen çok iyiydi. Fakat daha sonra onu hastaneye götürdüm. Ayağının alçıya alınması gerekiyordu. Şimdi, karşıya, diğerlerinin yanına git. Isırmazlar.

Tami her oyuncuya bir şişe su uzattı. En son Hank'a verdi.

Hank:

- Sen Kunt'un torunu değil misin, diye sordu.

Tami evet anlamında başını salladı. O sırada Hank ona o kadar da kötü gelmemişti.

Hank şüpheyle şişeyi göstererek,

- Buna bir şey karıştırmadınız, değil mi? Kunt'tan böyle bir şey beklerim.

Tami sinirlenmişti.

- Bir dakika! Eğer adil olmayan işlerde uzman biri varsa o da büyükbabam değil, dedi.

Hank şaşkınlıkla baktı.

- Sana o eski hikâyeyi anlattığını söyleme sakın.

Tami başını sallayarak kötü kötü bakmaya başladı. Hank onun yüzüne bakıp gülmekten kendini alamadı. Fakat hemen tekrar ciddileşti.

- Bunun suçlusunun büyükbaban olduğunu da biliyor musun? Bizi ele vermeseydi kesinlikle kazanırdık.

Tami ne söyleyeceğini bilemiyordu, Hank ise anlatmaya devam etti:

- Sadece Kunt değil, ben de profesyonel futbola girmek istiyordum. Çok tuhaf çünkü profesyonel lige girmeyi başaran kişi için bizim yenilgimiz iyi bir referans değildi.

Hako ve Kunt'un bulunduğu karşı kaleye el salladı ve devam etti:

- Aslında iyi bir antrenör yenilgiler değil, zaferlerle gündeme gelmeli. Değil mi?

Hako da el salladı. Tami'nin büyükbabası ise utanarak arkasını döndü. Hank omuzlarını silkerek sudan bir yudum aldı ve anlatmaya devam etti:

- Aslında antrenör Ludvig'e çok iyi fikirlerden bahsetmişim. Ama o bilmek bile istemedi, diye anlattı. Sonra konuyu değiştirip,

- Neyse çok zaman geçti, dedi.

Tami'nin beyninde fırtınalar esiyordu.

- Büyükbabamın stratejiyi ispiyonladığını mı zannediyorsunuz, diye sordu.

Hank şaşkın şaşkın baktı.

- Başka kim olabilir ki! Yeterince zamanı olan tek oyuncuydu. Takım toplantısından sonra üzerini değiştirmeye gitti. Kim inanıyorsa... Bizler ise yedek veya asil oyuncu fark etmez ısınma hareketlerine katılmak zorundaydık. Hako'nun hiç şakası yoktu bu konuda.

Hank muzipçe gülerek sahanın karşı tarafına bir bakış fırlattı.

- Hâlâ koşmaca yapıp sağa sola emirler yağdırıyor mu? Ludvig ısınma hareketlerinden her zaman kaçtı. Bunun için çok tembeldi.

Tami duyacağını duymuştu.

- Bu inanılmaz, dedi.

- Ne, diye sordu Hank.

- 50 seneden fazla bir zamandır birbirinizle konuşmadınız ve aslında ikiniz de suçlu değilsiniz. İnanılmaz bir şey bu!

SORU: Tami bunu nasıl ortaya çıkardı?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Maç Nasıl Kazandı?):

Mişa takımının kazanmasına yardım etmişti. Nasıl mı? Çimlerin ıslak olacağını biliyordu. Medyum olduğu için değil, çimleri zor zahmet kendisi suladığı için. Çünkü üzerine oturduğu kova ile dereden su taşıyıp durdu. Bu yüzden öğleden önce düzgün olan ısırgan otları da basık duruyordu. Bu da çok sıcağa rağmen neden pantolon giydiğini açıklıyordu. Isırgan otlarından korunmak için. Ayrıca işini şansa bırakmak istemiyordu. Şans getiren parasını devreye soktu. Ayakkabısının bağlarını bağlamak bahanesiyle eğildiğinde sayıyı üst tarafa getirerek parayı çimlerin üzerine koydu. Halil'in parasını havaya attı, üzerine bastı ve yere daha önceden koyduğu parayı gösterdi. Böylece haklının kazanması için biraz yardım etmiş oldu.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Çalınan Kupa):

Cam kırıklarıyla hikâyedeki hatalar başlamıştı. Bir hırsız camı dışarıdan kırarsa cam kırıkları binanın içine düşer, dışarıya değil. İkincisi, arabanın plakası en başta F-WM 1974 idi yani Almanya'nın dünya şampiyonası

1974'teki başarısı. Otelin önünde ise plaka aniden F-WM 1978 oldu. Üçüncüsü de iki dedektif ve polis oteldeki ikinci asansörü kullandılar. Hâlbuki ilk başta asansörün bozuk olduğunu söylemişlerdi.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Futbol Kulübü Hayali):

Lana futbol sahtekârlığını çözdü. Edim, amcasını aldatıyordu. Nefes alan güzel formaları Pinslau takımına verdi. Böylece Gosbahlılardan daha az terlediler ve daha zinde oldular. Büfe için ayrılan parayı da zimmetine geçirdi. Bu nedenle Pit'in anlattığı o lezzetli yiyeceklerden yoktu, onun yerine çok daha ucuzu alınmıştı. Arttırdığı para Pinslau için harcanacaktı. Edim, bunu arkadaşı Jan'a itiraf etmişti. Lana gerçi Edim'i görmemişti ama onun alerjik hapşırığını duymuştu. Kek fabrikası logolu şapkasını da tanımıştı. Amcasının yeni bir yardımcıya ihtiyacı vardı anlaşılır.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Cusus Kim?):

Filip ve Annika birinci derece şüpheli. Çünkü ikisi de dört arkadaşın taktiğini öğrenmek istiyordu. Filip'in

kamerası vardı. Annika'da ise Tobi'nin söylediğine göre her türlü teknik alet vardı.

Annika'yı ele veren iki ipucu vardı. Bozuk prizden haberi yoktu ama Filip'in vardı. Ayrıca içki kasası ağacın altında değil, açık pencerenin altındaydı. Annika, Tobi'nin açık camdan nasıl içeri girilebileceği konusunda anlattıklarını duyabilirdi. Sandığı pencerenin önüne getirip açtı. Kameranın kablosu kısaydı. Kameranın langırtın yanına konması gerekiyordu. Bu yüzden buzdolabının fişini yanındaki prize taktı. Böylece diğer prizi kamera için kullandı. Fakat buzdolabında cereyan olmadığını fark etmemişti.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Resimler Aranıyor):

Polisiye yazarı Adel, gerçek bir polisiye kompozisyon yazmıştı. Yazıda Bay Şilla'nın masasından futbolcu kartlarını nasıl çalıp sınıftan çıkardığını yazmıştı. Sonra kompozisyonu teslim edip yazdıklarını uygulamıştı: Futbolcu kartlarını çalıp sınıftan çıkardı. Nasıl mı yaptı bunu? Hikâyenin başında Adel'inin kırmızı puanlı plastik torbasından bahsediliyordu. Bu torba daha sonra sınıfın çöp tenekesinde bulundu. Adel torbanın içine futbolcu

kartlarını saklamıştı. Daha sonra geri döndüğünde sadece beden torbasını değil, özellikle o torbayı da almıştı. Büyük kırmızı çöp bidonundaydı. Bay Tamıs dersten sonra çöpü oraya boşaltmıştı. Bu nedenle Adel çöp kokuyordu. Hademe çalmış olamazdı çünkü sınıftan çıktığında futbolcu kartları kürsüdeydi.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Maskot Bilmecesi):

Maskot kostümünün altında Mişa vardı. Pola olamazdı çünkü oyuna çok geç gelmişti fakat daha vakit olduğunu zannediyordu. Anton'un saatini yarım saat ileriye almasına rağmen gecikmişti. Demek ki bir başkası saati yeniden geri aldı. Hem de epey geri aldı. Üç arkadaş maça gitmek üzere yola çıkmadan kısa bir süre önce Mişa tek başına döndü. Döndüğünü unuttuğunu söylemişti. Bahaneydi tabii ki. Aynı şekilde tuvalete gitmek zorunda olduğu zaman da bunu bahane etmişti. Onunla beraber giden Kılodi geri dönmüştü ama o dönmedi. Pilinis olarak sahaya çıkmıştı çünkü. Aslında sadece Tibor'un elini sıkacaktı. Fakat Pola'nın çok büyük ayakkabıları içinde yürüyemeyip tökezledi ve Tibor'u yere düşürdü. Olay tamamen kazaydı.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Geç Gelen Barışma):

Stratejiyi diğerk takıma anlatan Hank veya büyükbaba değil, antrenör Ludvig idi. Profesyonel lige geçen tek kişi o olmuştu. Hem de FC Kınobeldor'a geçmişti. Katılmadığı ısınma antrenmanları sırasında Kınobeldor takımına stratejiyi anlatma fırsatı olmuştu. Bu nedenle daha sonra Hank'ın değişiklik teklifini kabul etmemişti. Ayrıca Tami'nin büyükbabasını sakat olmasına rağmen oyuna sokmuştu. Bu şekilde ispiyonculuk yaptığı takım için avantaj sağlamayı ummuştu. Teşekkür olarak da profesyonel ligde antrenör olarak iş bulmuştu. Hank'ın elindeki mavi mürekkep lekesi, kendisinin de birkaç taktik çizmesinden kaynaklanmıştı. Tami'nin bu kadar iyi bir dedektif olması nedeniyle, büyükbaba ve Hank arasındaki elli yıllık kavga artık sona ermişti.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi almıştır. Çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Ulrike Rogler, Berlin’de yaşamaktadır ve burada yazar ve gazeteci olarak görev yapmaktadır. Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmiştir. Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Gisela Dürr

Mainz'daki meslek yüksek okulunda iletişim tasarımı öğrenimi gördü. Öğrenimi bittikten sonra Zürih'te çok rağbet gören bir biçimlendirme okuluna burslu olarak devam etti.

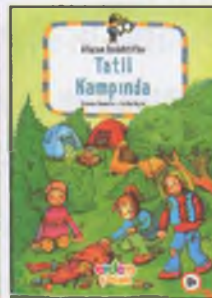
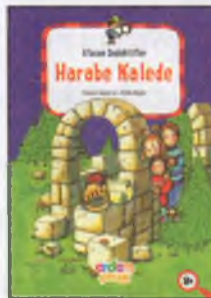
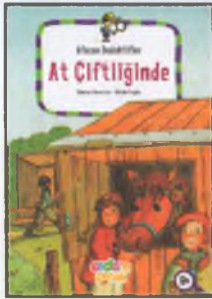
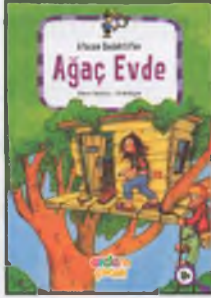
Çocuk ruhu ve hayal gücünü derinden hissedebilme yeteneği sayesinde sayısız kitap resimlendirmesi yaptı. Yaptığı çalışmalarla, iki defa, Bologna'da gerçekleşen uluslararası çocuk kitapları sergisine katıldı.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya'da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü'nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

15 x 21 cm, 96 sayfa,
renkli resimli, 10 kitap
www.sediryayinlari.com

